

BẾN ĐÒ CHỜ MONG

(Kịch nói)

Tác giả: Trần Phương Hạnh

**NHÂN
VẬT**

BÀ DỊU: (Khi già)

DỊU: (Khi trẻ)

HẢI: Người chồng thứ nhất của Dịu

TUẤN: Người chồng thứ hai của Dịu

**BÀ
THANH:** Dì của Hải và Dịu

**TÓP
THANH
NIÊN**

**MỞ
MÀN :** Tại nhà bà Dịu. Đúng vào ngày Thương binh liệt sỹ 27/7, tốp thanh niên đến thăm và tặng quà cho bà- người vợ liệt sỹ đã hai lần làm vợ nhưng chưa một lần được làm mẹ... Bà đã chịu nhiều hy sinh, mất mát cho sự nghiệp giải phóng chung của dân tộc Việt Nam.
(Tốp thanh niên (TN), người ôm bó hoa huệ trắng, người ôm hộp quà).

**TÓP
THANH
NIÊN** (Vào) Chúng cháu chào bà ạ.

BÀ DỊU: Chào các cháu. Nào, các cháu mau vào đây với bà. Bà biết thế nào hôm nay các cháu cũng đến mà. Gớm, chính quyền xã và các cháu quan tâm chu đáo với bà quá. Sáng nay các đồng chí bên uỷ ban xã cũng đến thăm bà. Thật là quý hoá.

**THANH
NIÊN 1:** Dạ thưa bà. Sáng nay xã mình tổ chức lễ mít tinh kỷ niệm 65 năm ngày thương binh liệt sỹ nhưng chắc bà bị mệt nên không đến dự được ạ?

BÀ DỊU: Ủ, sáng nay bà thấy trong người không được khoẻ. Bệnh của người già mà các cháu.

THANH NIÊN 2: Bà ơi, thế bây giờ bà thấy trong người thế nào ạ?

BÀ DỊU: Các cháu đến chơi bà thấy trong người khoẻ hẳn ra.

THANH NIÊN 3: Bà ơi, đây là bó hoa và hộp quà nhỏ của Đoàn thanh niên chúng cháu. Bà cho phép chúng cháu được vào thắp nén nhang cho hai ông, bà nhé.

BÀ DỊU: Ủ, các cháu vào thắp hương cho hai ông đi.

(Bà Dịu và tốp thanh niên cắm hoa huệ vào lọ, đặt hộp quà lên ban thờ và thắp hương. Mọi việc xong xuôi, bà và tốp thanh niên quay ra ghế ngồi uống nước).

BÀ DỊU: Uống nước đi các cháu. Nước mơ tự tay bà làm đấy, uống đi cho mát.

TÓP THANH NIÊN: Vâng ạ. Chúng cháu cảm ơn bà.

BÀ DỊU: Nhanh thật. Mọi việc cứ như vừa mới xảy ra ngày hôm qua, thế mà đã giải phóng được hơn 40 năm rồi đấy các cháu ạ.

THANH NIÊN 2: Bà ơi! Bà có thể kể cho chúng cháu nghe câu chuyện về bà và hai ông của chúng cháu được không ạ?

BÀ DỊU: Được, hôm nay bà sẽ kể cho các cháu nghe... Ngày ấy...

Ngày ấy... Đã nhiều năm trôi qua, kể từ ngày ông Hải (người chồng thứ nhất của bà) ra đi chiến đấu, không ngày nào bà quên ra bờ sông chờ ngóng tin chồng. Thế nhưng, bà cứ chờ mãi, chờ mãi... ông ấy vẫn không về...

(Hồi tưởng):

DỊU: *(Gọi)* Đò ơi... bên đó có ai qua sông không? *(Không có người đáp lại)* Lẽ nào câu trả lời lại là không? Anh ấy vẫn không về. Vậy thì bao giờ anh mới trở về? Tại sao... tại sao những người khác đã trở về mà chồng tôi mãi mãi vẫn không về? *(Oà lên trong tiếng nấc nghẹn ngào).*

Tuấn- một thương binh trở về từ chiến trường với bao vết thương tinh thần và thể xác. Anh bị cụt một chân. Hôm nay anh cũng ra bờ sông cùng Dịu.

TUẤN: Dịu... Dịu... ta về thôi em. Muộn rồi, sương xuống, lạnh lắm!

DỊU: *(Gục đầu vào ngực Tuấn)* Anh Tuấn! Lẽ nào anh ấy không về thật? Bao nhiêu người đã ra đi và trở về từ bến sông này. Sao anh ấy vẫn không về hả anh?

TUẤN: Dịu, đừng khóc nữa, đã có anh đây. Hãy cho anh cơ hội được chăm sóc em.

DỊU: Không. Em... em chưa có sự chuẩn bị anh ạ. Không được đâu...

TUẤN: Sao em lạ thế? Mai là đám cưới của chúng ta rồi.

DỊU: Mai ư? Sao nhanh vậy? Không, không được.

TUẤN: Vậy em định sống như thế này đến bao giờ?

DỊU: Em... em thương anh Hải, em thương mẹ chồng em...

TUẤN: Em thương Hải, thương mẹ thì em phải nghe lời anh chứ? Em không nhớ lời chằng chối của mẹ sao? Trước khi nhắm mắt mẹ chỉ muốn em được yên ổn, hạnh phúc. Mẹ đã đặt bàn tay em vào tay anh. Ngay lúc đó, anh đã biết rằng: Mình phải có trách nhiệm với mẹ, với em; có trách nhiệm với những người thân thương của Hải.

DỊU: Từ ngày Hải ra đi. Em coi mẹ như mẹ ruột của mình. Bây giờ mẹ đi xa rồi, em bỗng thấy mình trống trải, vô nghĩa. Nhiều khi em không biết rõ mục đích sống của mình là gì nữa.

TUẤN: Anh hiểu. Chính vì thế mà anh càng thương em nhiều hơn.

DỊU: Nhưng nếu anh gán bó cuộc đời anh với cuộc đời đau khổ của em... thì em sợ... Em sợ em sẽ làm anh khổ hơn rất nhiều.

TUẤN: Anh không sợ khổ. Anh có thể đi cùng trời cuối đất với em. Dịu, hãy tin anh... chúng mình đâu còn son trẻ gì nữa. *(Ngừng ngắn)* Ta về thôi em. Mai là ngày cưới của chúng mình rồi. Mọi người trong nhà đang lo cho em đấy.

DỊU: Liệu sau ngày mai anh ấy có trở về không anh? Em muốn chờ anh ấy thêm một lúc nữa. Vì... có thể từ mai trở đi em sẽ không ra đây chờ anh ấy nữa.

TUẤN: Đúng rồi. Rõ ràng em biết là bên kia sông không có Hải mà. Em không nên ra đây như một phản xạ như vậy.

DỊU: Vâng. Em... em xin lỗi.

TUẤN: Mình về thôi em!

DỊU: Anh Tuấn! Có điều này em muốn nói với anh!

TUẤN: Điều gì? Sao tự dưng em lại nói với anh bằng vẻ nghiêm trọng thế?

DỊU: Em... em xin lỗi anh... Chuyện đám cưới... hay là... chúng ta không cưới nữa?

(Âm nhạc).

TUẤN: *(Ngỡ ngàng)* Dịu... em nói gì vậy?

DỊU: Anh Tuấn... em không biết nói gì hơn ngoài lời xin lỗi. Anh hãy tha thứ cho em anh nhé! Chúng mình không cưới nhau nữa có được không anh?

TUẤN: Dịu... Trời ơi! Sao em cứ lẩn thẩn mãi thế? Em hãy nhìn thẳng vào sự thật đi. Sao lúc nào em cũng như người trên mây thế hả Dịu? Em có biết... em cứ như thế này lòng anh càng đau như cắt không? Em có biết rằng, em đang sát muốn vào lòng anh không hả Dịu? Hãy trả lời anh đi. Trả lời anh đi Dịu...

DỊU: Anh Tuấn! Em tệ lắm phải không anh? Em tệ thế này anh còn yêu em làm gì?

TUẤN: Hãy quên quá khứ đi em. Hãy nghĩ đến ngày mai... ngày mai là ngày cưới của chúng ta rồi đấy.

DỊU: Nhưng em... không hiểu sao em vẫn có cảm giác anh ấy chưa chết. Em vẫn tin một ngày nào đó anh ấy sẽ về.

TUẤN: Chiến tranh đã kết thúc. Bao nhiêu năm trôi qua rồi, em có biết không?

- DỊU:** Em biết. Em biết, nhưng em vẫn tin. Anh... hay là anh đi tìm cho mình một người con gái khác? Em tệ lắm. Em vĩnh viễn không quên được Hải đâu.
- TUẤN:** Không. Anh chấp nhận tất cả. Cả cuộc đời này anh chỉ yêu thương mỗi em thôi. Dù em có như thế nào thì anh vẫn mãi yêu thương em. Anh sẽ chờ... anh sẽ chờ em... dù có phải chờ đến hết cuộc đời Dịu ạ.
- DỊU:** Nhưng em không thể làm tổn thương anh.
- TUẤN:** Dịu! Em còn nhớ tuổi thơ êm đềm của chúng ta chứ?
- DỊU:** Em quên làm sao được. Đó là những tháng ngày đẹp nhất đời em. Anh Tuấn, bỗng nhiên em thèm trở lại những ngày xưa quá. Trở lại những ngày đó, em sẽ gặp lại Hải.
- TUẤN:** *(Ngậm ngùi)* Có lẽ anh đã hiểu, Hải quan trọng với em đến mức nào. Cậu ấy sẽ luôn sống trong tim em và không ai có thể thay thế cậu ấy trong tim em... ngay cả anh. Anh chẳng là gì trong em cả, có đúng không Dịu?
- DỊU:** Em xin lỗi. Nhưng... tuổi thơ đó còn có cả anh mà. Anh, em và anh Hải, chúng ta mãi mãi là những người bạn tốt của nhau.
- TUẤN:** Dịu, em còn nhớ ngày đó chúng ta hay chơi trò gì không?
- DỊU:** Trò trận giả...
- TUẤN:** Hải thường nhắc nhở anh. Nếu Hải chết thì anh phải thay Hải chăm sóc em. Còn anh lại nói với Hải rằng. Nếu tớ chết, cậu phải chăm sóc Dịu thay tớ.
- DỊU:** Các anh tốt với em quá. Vậy mà em thật ngốc nghếch. Ngày đó, lúc nào em cũng đánh đá, chanh chua, cậy mình bé bắt nạt các anh.
- TUẤN:** Thì em bé nhất mà lại...
- DỊU:** Vâng! Ngày đó... tuổi thơ... chúng ta còn nhỏ dại lắm...
- TUẤN:** Anh còn nhớ ngày ấy... em rất mê thơ. Mặc dù bé tí... chữ viết còn chưa thạo nhưng em đã thuộc rất nhiều bài thơ nổi tiếng.

DỊU: Vâng! Vì em được mẹ truyền cho tình yêu ca dao, dân ca từ nhỏ mà lại.

TUẤN: Dịu... Em có thể đọc cho anh nghe một bài thơ hoặc một đoạn thơ nào đó được không? Đã từ lâu anh không thấy em đọc thơ. Anh thèm được nghe lại giọng đọc của em.

DỊU: Vâng! Em sẽ đọc anh nghe bài "Núi đôi" của nhà thơ Vũ Cao. (*Đọc thơ*).

"Bảy năm về trước em mười bảy

Anh mới đôi mươi trẻ nhất làng

Xuân Dục, Đoàn Đông hai cánh lúa

Bữa thì anh tới bữa em sang

Lối ta đi giữa hai sườn núi

Đôi ngọn nên làng gọi núi đôi

Anh vẫn đùa em: Sao khéo thế!

Núi chồng núi vợ đứng song đôi"

Bỗng cuối mùa chiêm quân giặc tới

Ngõ chùa cháy đỏ những thân cau

Mới ngỏ lời thôi đành lỗi hẹn

Ai ngờ từ đó bất tin nhau"...

(*Bỗng Dịu ngậm ngùi khóc*) giá như không có chiến tranh... giá như không có chiến tranh thì hạnh phúc biết mấy!

TUẤN: Kìa Dịu, cho anh xin lỗi. Tại anh... Lỗi tại anh. Tự dưng anh lại bảo em đọc thơ. Thôi, đừng khóc nữa, mọi chuyện đã qua rồi.

DỊU: Anh Tuấn... ngày đó chúng ta thật ngốc. Thiếu gì trò có thể chơi? Tại sao chúng ta lại chơi trò trận giả chứ? Chơi trò trận giả... để bây giờ... anh Hải mãi mãi rời xa chúng ta. Chơi trò trận giả để bây giờ... chúng ta phải xa nhau. Hải ơi... em có lỗi với anh... Em có lỗi với anh Hải ơi...

TUẤN: Dịu! Ta về thôi em. Anh không muốn em cứ như thế này? Nếu em cứ như thế này thì làm sao anh sống nổi.

DỊU: Anh Tuấn... em... em... thương anh Hải quá! (*Bật khóc nức nở*).

TUẤN: Anh hiểu... anh hiểu mà. Thôi, đừng khóc nữa... Ngày mai chúng mình đã là vợ chồng rồi. Hãy xếp quá khứ sang một bên để tiếp tục sống em à.

DỊU: Nhưng em... em đã từng một lần làm vợ... và em rất yêu anh ấy. Em sợ... mình sẽ làm tổn thương một người tốt như anh.

TUẤN: Anh là một người lính may mắn được sống sót trở về. Đồng đội của anh còn phơi xương ngoài chiến trận, đó mới là nỗi đau lớn nhất em ạ. Em hãy tin ở anh. Vì với anh, như thế này là hạnh phúc lắm rồi.

DỊU: Vâng. Em hứa... Em hứa... từ mai... em sẽ không ra đây nữa. Vì... từ mai em đã là vợ của anh. Nhất định em sẽ cố gắng để trở thành người vợ, người mẹ tốt.

TUẤN: *(Thì thào vào tai Dịu)* Dịu... Anh yêu em... Nào... ta về thôi em...

DỊU: Vâng. Ta về thôi anh...

(Âm nhạc - Hai người dịu nhau về trong tiếng thì thào của gió...).

Dẫn: *Nhiều ngày sau, Dịu và Tuấn sống bên nhau hạnh phúc trong ngôi nhà của Hải. Tuấn như được sống lại thời thanh niên trai tráng. Dịu như được tiếp thêm sức mạnh, được sưởi ấm trái tim bởi tình yêu của Tuấn... Cô ngày càng trẻ trung xinh đẹp...*

Lúc này, Dịu đang mang thai đứa con đầu lòng với Tuấn. Khuôn mặt của người đàn bà lần đầu tiên trong đời sắp được làm mẹ... ánh lên, rạng ngời hạnh phúc.

TUẤN: Con cưng của mẹ, ngoan nhé... Bố mẹ đang chờ ngày con ra đời. Bố mẹ đang chờ con từng ngày, từng ngày... Con có biết không? Ngày con có mặt trên đời sẽ là ngày đẹp nhất, ngày con có mặt trên đời sẽ là ngày hạnh phúc nhất với cuộc đời của mẹ. *(Với Tuấn)* Anh Tuấn! Không biết cảm giác của con như thế nào khi vừa mới chào đời anh nhỉ? Chắc con sẽ rất ngỡ ngàng nhưng con cũng hạnh phúc lắm phải không anh?

DỊU: Dĩ nhiên rồi.

TUẤN: Chắc con sẽ giống anh nhiều lắm!

TUẤN: *(Cười)* Ủ! Nhưng không biết con chúng ta là một công chúa hay hoàng tử đây?

DỊU: Là con trai đấy. Con đạp em mạnh lắm!

TUẤN: Ừ... là con trai thì càng tốt. à, vợ chồng mình phải đặt cho con một cái tên chứ em nhỉ?

DỊU: Vâng. Việc đặt tên cho con, em cho anh toàn quyền quyết định đấy.

TUẤN: Thôi, anh xin nhường cái quyền thiêng liêng ấy cho bà xã.

DỊU: Vậy ư?

TUẤN: Ừ.

DỊU: Vậy thì... em sẽ đặt tên con là...

TUẤN: Là gì hả em? Nói nhanh xem nào... anh hồi hộp quá!

DỊU: Hải. Chúng ta đặt tên con là Hải anh nhé!

TUẤN: Hải à?

DỊU: Vâng. Anh... anh không giận em chứ?

TUẤN: Không. Sao lại giận được. Cái tên rất hay và ý nghĩa.

DỊU: Em muốn cái tên của anh ấy được xuất hiện hàng ngày trong căn nhà của chúng ta, em muốn cái tên Hải được sống nhiều hơn trên cuộc đời này.

TUẤN: Em nghĩ thế là phải. Chúng mình được sống bên nhau như thế này là hạnh phúc lắm rồi. Với anh, từ lâu Hải đã là một khúc ruột.

DỊU: Anh Tuấn. Cảm ơn anh. Nếu không có anh, không biết em sẽ sống ra sao.

TUẤN: Sao tự dưng hôm nay em lại khách sáo với anh như vậy?

DỊU: Em chỉ cảm thấy mình cần phải làm như vậy. Anh Tuấn... không ngờ em lại có được cảm giác hạnh phúc thế này. Anh nhớ nhé! Sau này dù có chuyện gì xảy ra, anh cũng không được bỏ mặc mẹ con em. Giờ đây, với em, anh là tất cả.

TUẤN: Em lại nghĩ linh tinh gì thế? Chúng mình đã là một gia đình, đâu dễ dàng xa nhau được. Em nên nhớ là em đang mang bầu đấy, phải

nghĩ đến những điều vui vẻ, tốt lành thì con chúng ta sau này mới khoẻ mạnh và hạnh phúc.

DỊU: Vâng, em nhớ rồi. (*Bà Thanh hốt hải chạy vào*).

BÀ THANH: Dịu ơi... Tuấn ơi... Có chuyện rồi, có chuyện lớn rồi...

TUẤN: Sao? Có chuyện gì hả Thím?

DỊU: Thím nói nhanh đi, có chuyện gì quan trọng thế ạ?

BÀ THANH: (*Vừa nói vừa thở*) Giời ơi! Thím biết ngay là chúng mày vẫn không biết gì mà.

TUẤN: Nhưng là chuyện gì hả Thím?

BÀ THANH: Giời ơi! Thăng Hải... Thăng Hải....

TUẤN: Hải nào... Hải nào hả Thím?

BÀ THANH: Thăng Hải nhà mình... nó... nó về rồi các con ạ.

DỊU: Sao...? Thím nói gì? Anh Hải về rồi sao?

BÀ THANH: Ừ, thăng Hải nó về rồi các con ạ.

DỊU: (*Lấn thẩn*) Anh Hải về rồi... Giời ơi! Sao lại trở trêu thế này? Tôi đang tỉnh hay mơ đây?

TUẤN: Thím... thím nói gì? Thím nói đùa chúng con phải không thím?

BÀ THANH: Không. Chuyện này làm sao mà đem ra đùa giỡn được. Thăng Hải nó về rồi. Thăng Hải bằng xương bằng thịt về rồi. Thím cứ tưởng mình mơ nhưng không phải mơ đâu. Thím vừa đi làm đồng về đã thấy nó đang ngồi chơi đùa cùng mấy đứa nhỏ. Thím sợ quá, khẩn vái một hồi không thấy nó động tĩnh gì... rồi nó quay ra nói với thím là nó chưa chết. Thím...thím... liền chạy một mạch sang đây ngay. Nó... chắc nó cũng đang trên đường sang đây đây. Nó bảo thím chờ... nhưng thím chạy trước để báo tin cho chúng mày biết mà chuẩn bị tinh thần.

DỊU: *(Như người mất hồn)* Không, không thể như thế được.

TUẤN: Không... Nhất định là thím nhầm. Thím nhầm đúng không thím?

BÀ THANH: Giời ơi! Ban ngày ban mặt làm sao mà nhầm được.

DỊU: Không... không thể. *(Dịu hồi hộp và thở mạnh)*.

TUẤN: Kìa, Dịu. Bình tĩnh đi em. Em phải lo cho con của chúng mình chứ.

DỊU: Anh Tuấn... có bị kịch nào đau đớn hơn nữa không? Trời ơi! Tôi phải làm sao bây giờ?

BÀ THANH: Kìa, thằng Hải... thằng Hải nó sang... nó đang vào đây rồi kìa kìa. *(Âm nhạc...)*.

HẢI: *(Hải vào)* Chào mọi người...

(Âm nhạc - Tất cả mọi người dừng lại trong giây lát, không khí trong nhà vô cùng căng thẳng, ngột ngạt...).

DỊU: *(Cố tỏ vẻ bình tĩnh)* Anh... Hải... anh về đây ư? Trời ơi! Anh Hải bằng xương bằng thịt đây ư? Bao nhiêu năm em ra bến sông chờ đợi anh... sao anh không về? Sao bây giờ anh mới về hả anh Hải? Tại sao? Trời ơi! Tôi đang mơ đây ư? Hay là tôi đang mơ...

HẢI: Là thực đấy Dịu ạ. Anh về rồi đây. Mọi người ơi, thằng Hải đã về rồi đây.

DỊU: Anh... anh bằng xương bằng thịt đây ư? *(Khóc nghẹn)*. Nhưng tại sao anh không về sớm hơn...

HẢI: Chiến tranh mà. Anh đâu có muốn mình phải lang thang vạ vật nơi đất khách quê người.

TUẤN: Thế bao năm qua ông đi đâu, ở đâu... mà giờ này ông mới về?

HẢI: Đất nước độc lập, hoà bình mà tôi không thể trở về ngay với mẹ và vợ tôi là vì tôi có lý do riêng. *(Ngừng ngắn)* Sau ngày giải phóng năm 1975, tôi bị thương nặng ở đầu và bị mất trí nhớ. Trong suốt thời gian này, tôi được bà con đồng bào Vân Kiều - nơi tôi chiến đấu cứu mạng, nuôi dưỡng. Lúc đó, trong làng có một thầy lang rất giỏi về y thuật, chính ông cụ là người đã bốc thuốc và cứu chữa cho tôi... Dần dần sức khoẻ và trí nhớ của tôi được hồi phục... Bà con

Vân Kiều sống rất chân thành, tình cảm. Đã có lúc tôi muốn định cư sinh sống ở đó luôn. Thế nhưng, tôi không thể... Vì ở quê tôi vẫn còn mẹ già, còn Dịu - người vợ yêu thương của tôi vẫn ngày đêm ra bờ sông ngóng đợi tôi về.

TUẤN: Hải... Tôi hiểu rồi. Ông về thế này là tốt lắm. Tôi rất mừng vì ông vẫn giữ được cái mạng để trở về với quê hương.

HẢI: Cảm ơn ông, bạn tốt. *(Nhìn lên ban thờ, nghẹn ngào)* Mẹ tôi... mẹ tôi đây ư? Mẹ... *(Xúc động như muốn khóc)* Sao mẹ lại đi sớm như vậy? Sao mẹ không đợi con trở về? Mẹ ơi...

DIU: Em xin lỗi vì đã không giữ mẹ ở lại lâu hơn với anh được.

HẢI: Mẹ... mẹ đi từ khi nào hả em?

DIU: Được hơn ba năm rồi anh ạ. Khi còn sống, ngày nào mẹ cũng nhớ đến anh, nhắc về anh.

HẢI: Mẹ ơi... Thằng con bất hiếu bây giờ mới trở về với mẹ được đây. Sao mẹ lại bỏ con sớm như vậy? Sao mẹ không đợi ngày con về? *(Khóc)*.

BÀ THANH: Kia cháu! Đừng khóc nữa. Mau đốt nén nhang cho mẹ đi con. Khô lắm! Mẹ già thì mẹ mất, quy luật rồi. Đàn ông đàn ang sao lại khóc thế kia?

HẢI: Thím ơi! Cháu còn lại gì trên cuộc đời này hả thím? Bố mất, mẹ mất, chú mất. Còn vợ cháu... nhưng... Cháu còn lại gì trên đời hả thím?

BÀ THANH: Thôi. Cái thằng này... Đàn ông đàn ang phải rắn rỏi lên chứ? Cháu là bộ đội cơ mà.

DIU: Anh... hãy tha lỗi cho em. Em... em... *(Khóc nghẹn)*.

BÀ THANH: - Thôi nào, cả cháu nữa. Bây giờ phải lo cho đứa con trong bụng. Không khóc lóc nữa. Thằng Hải còn sống mà trở về lành lặn thế này là vui rồi. *(Sau một lát)* Nào, thế bây giờ chúng mày định thế nào? *(Với Hải)* Hải... hay là con sang nhà thím sống cùng với các em, các cháu cho vui cửa vui nhà.

HẢI: Không thím ạ. Các em con đã có phận riêng rồi. Còn con... con sẽ ra đi thím ạ.

BÀ Sao...? Con nói gì?

THANH:

HẢI: Con nói là... con sẽ ra đi tìm vùng đất mới để định cư.

BÀ Không được. Con vừa mới về... thím không cho con đi. Bao nhiêu
THANH: năm con sống lang thang trên đất khách quê người... thế là đủ rồi.

TUẤN Thím nói phải đấy. Ông hãy ở lại... Nếu một trong hai chúng ta phải
ra đi thì... tôi mới là người phải ra đi ông ạ. Đây là nhà ông... Ông
phải sống ở đây để còn nhang khói cho mẹ ông chứ. Và cả Dịu nữa...
Dịu cũng rất cần ông.

HẢI: Tôi đã quyết định rồi. Tôi sẽ ra đi. Vợ tôi đành phải nhờ ông chăm
sóc. Còn mẹ tôi... Tôi ở đâu thì linh hồn mẹ sẽ ở đó.

BÀ Giời ơi! Không sống thế được đâu Hải ạ. Một mình con bây giờ biết
THANH: đi đâu về đâu?

HẢI: Không sao đâu thím. Con là một người lính mà...

BÀ Nhưng... thế này thì còn ra thế thống gì nữa. Hải, Dịu, Tuấn nghe
THANH: thím nói đây này. Đây không phải lỗi của ai trong cả ba đứa. Lỗi
này là do chiến tranh, do chiến tranh các con ạ. Hải à! Con có biết,
trước khi con trở về Dịu nó khổ sở như thế nào không? Mẹ con mất
đi, nó sống cô cút một mình... may mà có thằng Tuấn thường xuyên
qua lại, chăm sóc...

HẢI: Con hiểu. Thế nên con có dám trách móc ai đâu. Mà con cũng đâu
có sung sướng gì khi về nhà lại phải chứng kiến cảnh này hả thím?

BÀ Ừ, thôi, chúng mày lớn cả rồi. Liệu mà sống sao cho tốt đời, đẹp
THANH: đạo... (*Dịu như muốn ngắt xiu*) Ở kia, con cái Dịu... nó làm sao thế
kia? Dịu ơi... Trời ơi! Cái Dịu nó ngắt xiu rồi đây này. Dịu ơi... mày
làm sao thế này hả con? Dịu ơi... tỉnh lại đi con...

TUẤN: Dịu... Dịu... Em làm sao thế này? Tỉnh lại đi em... Dịu ơi...

HẢI: Dịu... Dịu... tỉnh lại đi. Có anh đây. Anh đã về với em rồi đây...
Nhất định anh sẽ không bỏ em một lần nữa đâu. Vợ yêu của anh...
Anh vẫn yêu em như ngày nào... Dịu ơi, tỉnh lại đi em... Anh đây,
Hải đây... Anh là chồng của em đây... mau tỉnh lại đi em...

Dẫn: *Nhiều ngày sau... ba người họ vẫn sống chung trong một
ngôi nhà. Không khí vô cùng căng thẳng, ngột ngạt. Dịu càng*

ngày càng thêm lo lắng, buồn rầu... Cô bị suy sụp mạnh và ốm liên miên...

TUẤN: *(Bê gà tần ra)* Dịu... Dịu ơi... đây ăn một ít đi em. Anh hầm gà tần cho em đây. Nào, em ăn thử mà xem, ngon lắm.

DỊU: Em không muốn ăn.

TUẤN: Kìa, em sao vậy? Em phải ăn vì con của chúng ta chứ.

HẢI: *(Ra)* Không, cậu bỏ gà tần đi. Hôm nay cô ấy sẽ ăn cháo thịt. Ngày nào cũng gà tần, gà tần... ngán đến tai, ai mà nuốt được.

TUẤN: Ngày nào cũng gà tần. Nhưng thực tế cô ấy có ăn được thứ gì ra hồn đâu. Cậu không thấy sức khỏe cô ấy ngày càng suy sụp à?

HẢI: Thì có ai bảo là cô ấy không suy sụp?

TUẤN: Thế nên dứt khoát cô ấy phải ăn gà tần thì mới có chất.

HẢI: Nhưng cô ấy sợ, cô ấy không ăn được gà tần. Cậu tránh ra, hôm nay cô ấy sẽ ăn cháo thịt.

TUẤN: Không. Dịu sẽ ăn gà tần. Vợ con tôi, tôi có nghĩa vụ phải chăm sóc chu đáo.

HẢI: Cô ấy cũng là vợ tôi. Đứa bé này sẽ là con của tôi. Danh chính ngôn thuận.

TUẤN: Tôi cũng danh chính ngôn thuận.

HẢI: Không cãi nhau với cậu nữa. Dịu em nói đi, em ăn gì? Gà tần hay cháo thịt?

DỊU: Em... em... không ăn gì hết.

TUẤN: Ờ hay? Đương nhiên là em sẽ ăn gà tần. Vì gà có nhiều chất bổ hơn cháo, gà tần tốt cho con của chúng ta, đúng không em?

HẢI: Dịu... em nói đi. Em thích ăn gì. Đây là cháo thịt do chính tay anh nấu.

TUẤN: Còn đây là gà do chính tay anh hầm.

DỊU: *(Khóc nghẹn lên)* Thôi... các anh ra ngoài cho em nhờ.

TUẤN: Ở kia...

HẢI: Dịu! Em... sao vậy?

DỊU: Các anh... các anh... hãy để cho em được yên.

TUẤN: Kia... sao tự dưng em lại...

DỊU: Em đã chịu đựng, đã nhẫn nhịn bao nhiêu ngày rồi. Em thấy mình được các anh thi nhau chăm sóc như một cái máy. Cứ mãi thế này... em phát điên mất. Các anh đi đi. Em muốn được một mình. Xin hãy để cho mẹ con em được yên thân một lúc. *(Dịu thở dốc)*.

HẢI: Kia... em... hãy bình tĩnh. Hãy vì con em ạ. Anh xin lỗi. Cho anh xin lỗi.

TUẤN: Dịu ơi! Em sao vậy. Anh đây. Anh sẽ luôn ở bên cạnh mẹ con em.

DỊU: *(Thở mạnh hơn)* Em... tự dưng em mệt lắm. Em thấy đau bụng... em đau quá... á... *(đau đớn)* các anh ơi... Hình như em sắp sinh... Đau quá... Em đau quá... á...

TUẤN: Trời ơi! Dịu ơi... Sao lại thế này? Con chúng ta mới được có bảy tháng mà em. Em không thể sinh vào lúc này được.

HẢI: Dịu, bình tĩnh... bình tĩnh rồi mọi chuyện sẽ ổn cả thôi em ạ.

DỊU: Ôi... em đau quá. Các anh... hãy cho em đến bệnh viện... Hãy cứu mẹ con em... Em sắp sinh rồi... Ôi... đau quá...

TUẤN: Được rồi. Anh... anh đưa em đến bệnh viện ngay đây. Em nằm đây, chờ anh một chút thôi nhé. Gắng lên em. Anh yêu cả hai mẹ con. Chờ anh một chút thôi em nhé.

DỊU: Nhanh lên anh. Em sắp không chịu nổi rồi.

HẢI: Nhanh lên. Ông còn chần chừ gì nữa.

TUẤN: Ừ, ừ... tôi biết rồi... Ông chờ tôi một lúc. Để tôi đi gọi thám Thanh.

HẢI: *(Gào lên)* Không kịp rồi. Dịu bị ra máu.

TUẤN: *(Cũng gào lên)* Trời ơi! Con tôi... *(Bé thốt Dịu lên)*. Ông Hải... mau dắt xe ra đi... chúng ta phải đưa Dịu đến bệnh viện ngay.

HẢI: Ừ, ừ... Đây, đây. Xe đây... Ta đi thôi... Dịu ơi... em phải gắng lên nhé. Em sẽ vượt qua thôi... Anh tin ở em mà... (*Tiếng xe máy nổ rầm*).

TUẤN: Dịu ơi! Bình tĩnh... con chúng ta sẽ ổn thôi. Vì anh, vì con... em phải gắng lên em nhé...!

(*Âm nhạc*).

Dẫn: *Dịu được đưa đến bệnh viện, được các bác sỹ hết lòng cứu chữa... Nhưng do sức khoẻ tinh thần và thể chất của Dịu đã quá suy sụp... nên dù đã cố gắng hết sức... Dịu vẫn không thể giữ được cháu bé...*

Cháu bé mất đi, Dịu càng buồn rầu, đau khổ... Cô bị ốm liên miên. Hai người chồng của Dịu hết lòng yêu thương chăm sóc cô. Họ dường như ngày càng đau khổ, dần vật hơn khi chứng kiến nỗi đau ngày càng lớn dần lên trong lòng người vợ bé nhỏ...

Vào một Buổi tối - một đêm trăng sáng. Khi Dịu đã ngủ yên giấc, Hải vẫn ngồi bên cô, nhìn cô đăm đăm không rời mắt... Bất chợt Tuấn vào.

TUẤN: (*Khẽ*) Hải... Hải...

HẢI: Suyt... Dịu vừa mới chợp mắt, ông yên lặng cho cô ấy ngủ.

TUẤN: Ông ra đây tôi bảo.

HẢI: Chuyện gì?

TUẤN: Thì ông cứ ra đây.

HẢI: Ra thì ra. Làm gì mà quan trọng hoá vấn đề thế. (*Cả hai cùng ra*).

TUẤN: Hôm nay... trăng sáng quá phải không ông?

HẢI: Ông gọi tôi ra chỉ để nói với tôi là hôm nay trăng sáng hả?

TUẤN: Đương nhiên là không.

HẢI: Vậy thì chuyện gì. Ông nói nhanh xem nào.

TUẤN: Tôi... tôi quyết định rồi.

HẢI: Khô lăm! Quyết định gì mà ông cứ ập a ập ứng. Bực cả mình.

TUẤN: Tôi sẽ ra đi.

HẢI: Sao...? Ông nói gì?

TUẤN: Tôi nghĩ kỹ rồi. Hai người chồng chúng ta không thể tranh giành mãi một người vợ. Dịu khổ thế là đủ. Cô ấy đã suy sụp đến mức truy thai. Vậy mà chúng ta vẫn bình thản sống như thế này sao? Tôi... tôi thấy mình độc ác với cô ấy quá. Đây không phải là tình yêu ông ạ.

HẢI: Tôi hiểu... Nhưng ông không phải nhường tôi như thế. Tôi... sẽ ra đi. Lẽ ra tôi phải đi ngay từ ngày đầu tiên mới đúng. Nhưng vì tôi thương Dịu. Từ hôm ấy đến nay, Dịu cứ ôm liên miên nên không đành lòng. Giờ thì tôi đã hiểu, hoá ra sự ở lại của tôi trong căn nhà này lại là sai lầm lớn. Vì tôi mà Dịu trở nên suy sụp và kiệt quệ như vậy. Tôi mới là người phải ra đi. Ông hãy ở lại với Dịu. Lúc này Dịu cần ông hơn tôi.

TUẤN: Không. Dịu cần ông. Bao năm qua cô ấy chờ đợi ông. Ông không thể bỏ mặc cô ấy một lần nữa.

HẢI: Sau khi tôi đi, cả ông và Dịu hãy coi như tôi chưa bao giờ trở về. Hãy quên đi thời gian tắm tối, nặng nề này và hãy bắt đầu lại tất cả. *(Định đi).*

TUẤN: Kìa. Ông đi đâu thế? Đứng lại. Ông nghe tôi nói hết đã.

HẢI: Được. Ông nói đi.

TUẤN: Hãy hứa với tôi, sau này bằng giá nào ông cũng phải làm cho cô ấy hạnh phúc.

HẢI: Không. Tôi không làm được điều đó. Từ ngày lấy tôi, chưa bao giờ cô ấy được hạnh phúc. Nhưng với ông... cô ấy đã từng rất hạnh phúc.

TUẤN: *(Như muốn khóc)* Sau này... ông hãy sinh cho cô ấy thật nhiều con nhé. Dịu thích có nhiều con lắm.

HẢI: Ông nói gì thế? Ai cho ông đi mà đòi đi.

TUẤN: Nhưng ý tôi đã quyết. Dù ông có ở lại với Dịu hay không thì tôi vẫn cứ đi. Mà tôi nói cho ông biết, bây giờ Dịu không thuộc về trách

nhiệm của tôi nữa. Ông phải có trách nhiệm với cô ấy. Bao năm qua tôi chăm sóc Dịu thay ông thế là quá đủ rồi.

HẢI: Kia. Ông nói gì hả Tuấn? Lẽ nào ông không yêu Dịu?

TUẤN: Phải. Tôi với Dịu làm gì có tình yêu. Bao năm qua tôi chăm sóc cô ấy rồi cưới cô ấy... cũng chỉ vì tình thương thôi, ông hiểu không? Bây giờ ông đã về rồi... Tôi xin ông, hãy cho tôi sự tự do.

HẢI: Tuấn. Ông đang đùa tôi đấy à?

TUẤN: Đùa gì mà đùa. Ông không thấy là tôi đã chuẩn bị đồ đạc, tư trang sẵn sàng thế này à? *(Đưa ba lô ra cho Hải xem)*. Ông thấy đấy. Tôi và Dịu có với nhau đứa con nhưng nó đã chết, Dịu thì ốm đau liên miên, tôi mệt mỏi lắm rồi. Bây giờ tôi trả cô ấy lại cho ông. Tôi với cô ấy coi như không có gì ràng buộc nhau nữa.

HẢI: Tuấn! Tôi không ngờ... ông... Tại sao ông lại như vậy? Ông đi Dịu sẽ sống ra sao?

TUẤN: Dịu sống như thế nào là việc của ông và cô ấy. Thôi. Vĩnh biệt ông... *(Vào xách ba lô đi)*.

HẢI: Kia, ông định đi ngay đấy à? Ông không định chào cô ấy một câu sao?

TUẤN: Nếu bây giờ cô ấy tỉnh dậy, tôi sẽ không có đủ can đảm để đi. Thôi, tôi đành mắc lỗi với cô ấy vậy.

HẢI: Thế ông định đi đâu?

TUẤN: Ông quan tâm làm gì? Tôi cũng chưa biết đi đâu. Nhưng cũng có thể là Tây Nguyên. Tôi thích ươm mầm ở những vùng đất mới...

HẢI: Được rồi. Ông đi đi. Chúc ông lên đường mạnh giỏi.

TUẤN: Cảm ơn ông. Chúc ông hạnh phúc.

HẢI: *(Bỗng ôm chầm lấy Tuấn)* Tuấn! Chúng mình vẫn mãi mãi là bạn của nhau nhé! Được không Tuấn?

TUẤN: Được... được chứ! Sao lại không! Thôi, chào. Tôi đi đây. Vĩnh biệt ông. *(Tuấn đi- Âm nhạc)*.

Dẫn: Tuấn ra đi thắm thoát đã được ba năm. Dù rất đau lòng nhưng Dịu vẫn cố gắng làm tròn nghĩa vụ của một người vợ với Hải. Và hai người họ đã sống những ngày hạnh phúc bên nhau...

Thế nhưng, trong suốt ba năm đó, Dịu mang thai 3 lần thì lần nào cũng sinh ra những đứa con không có hình dạng của một con người. Dịu vô cùng đau khổ vì điều đó.

Một ngày, Dịu và Hải cùng đưa nhau đi khám. Và họ vô cùng đau đớn khi biết rằng, Hải đã bị nhiễm chất độc hoá học điôxin. Chất độc màu da cam... đã khiến Hải và Dịu vĩnh viễn không thể sinh ra những đứa con lành lặn.

Từ đó, Hải sống trong đau khổ dần vật. Anh thấy mình có tội với Dịu... Mỗi khi trái gió trở trời là những vết thương tinh thần và thể chất lại dày vò anh. Rất nhiều lần Hải ốm lên ốm xuống... Dịu đã hết lòng yêu thương và chăm sóc cho anh. Thế nhưng... cho đến một ngày, Hải không thể cầm cự được nữa. Lần cuối cùng của cuộc đời, Hải... hấp hối trên giường bệnh trong vòng tay yêu thương của Dịu...

HẢI: Dịu. Anh... Có lẽ anh không thể ở lại bên em được nữa. Thời gian của anh chỉ còn trong tích tắc. Em ở lại nhớ phải tự chăm sóc cho mình nhé.

DỊU: Anh Hải... anh định bỏ em thật sao?

HẢI: Không. Anh không bỏ em. Anh sẽ đi tìm hạnh phúc về cho em.

DỊU: Nhưng em không cần. Chúng mình không có con cũng được. Em chỉ cần có anh ở bên em thôi. Em sẽ sống ra sao khi không có anh. Mình đã là vợ chồng, đã từng gắn bó...

HẢI: Rồi em sẽ quen thôi. Anh... Anh nhìn thấy Tuấn đang về với em rồi... Em yên tâm... Sau khi anh đi, cậu ấy sẽ ở bên em mãi mãi.

DỊU: (Gào lên) Không... em không cho anh đi. Nhất định không...

HẢI: Kìa, em sao vậy. Em phải gắng lên để anh yên lòng ra đi chứ.

DỊU: Không. Anh Hải. Xin anh đừng đi...

HẢI: Nào, vợ bé nhỏ của anh... Ngoan... Hãy để anh ra đi được thanh thản.

DỊU: Không, không...

HẢI: Anh sẽ mãi nhớ và yêu em...

DỊU: Không. Kìa anh... anh Hải ơi... Xin anh đừng đi... (*Khóc oà*). Anh Hải ơi... Có ai không? Cứu chồng tôi...

(*Vừa lúc đó Tuấn về*).

TUẤN: Hải. Hải ơi... Ông không thể bỏ tôi, bỏ Dịu mà đi như thế này được? Mau tỉnh lại đi... Hải ơi...

HẢI: (*Từ từ mở mắt*) Tuấn, ông về là tôi yên tâm rồi. Tôi... tôi... gửi Dịu lại cho ông... Xin vĩnh biệt...

DỊU: Anh Hải, anh Hải ơi...

TUẤN: Hải, Hải ơi... Trời ơi, bạn của tôi, đồng đội của tôi... ông nỡ bỏ tôi và Dịu mà đi được sao...?

(*Cả Tuấn và Dịu đều khóc*).

(*Hết hồi tưởng - Trở về hiện tại*).

(*Bà Dịu và tốp thanh niên xuất hiện...*).

THANH NIÊN 2: Bà ơi, vậy là ông Hải đã ra đi thật hả bà?

BÀ DỊU: Đúng vậy!!!

THANH NIÊN 3: Khi ông Tuấn trở về, cuộc sống của bà và ông tiếp diễn như thế nào hả bà?

BÀ DỊU: Bà và ông Tuấn sống với nhau bằng tất cả tình yêu thương để bù đắp cho nhau những đau thương, mất mát. Tuy nhiên, sau nhiều lần sinh nở không thành, bà đã vĩnh viễn không thể mang thai được nữa.

THANH NIÊN 1: Thật tội cho bà quá! Chắc bà khao khát được làm mẹ lắm.

BÀ DỊU: Đúng thế. Ông Tuấn đã bù đắp cho bà tất cả những buồn đau mất mát đó. Tiếc là... ông Tuấn... Ông Tuấn... (*Bà khóc nức nở*) cũng chỉ sống được với bà dăm năm rồi lại bỏ bà mà đi.

THANH NIÊN 2: Nhưng vì sao ông Tuấn lại ra đi sớm thế hả bà?

BÀ DỊU: Vì sức khoẻ của ông bị suy sụp nặng do những vết thương chiến tranh gây ra các cháu ạ.

**THANH
NIÊN 1:** Bà ơi! Mặc dù câu chuyện đã qua lâu rồi nhưng chúng cháu vẫn muốn được chia buồn với bà.

**TÓP
THANH
NIÊN:** Chúng cháu xin được chia buồn cùng bà ạ.

BÀ DỊU: Bà cảm ơn các cháu.

**THANH
NIÊN 2:** Chúng cháu phục bà lắm. Mặc dù cuộc đời bà đầy đau thương mất mát, vậy mà bà vẫn sống vui vẻ, lạc quan. Hàng ngày bà vẫn lên lớp dạy các em thơ... Bà chăm lo cho các em bằng cả tình yêu thương của một người mẹ.

BÀ DỊU: Đó là trách nhiệm của bà mà các cháu.

**THANH
NIÊN 2:** Rất may là bà đã tìm thấy niềm vui bất tận trong công việc của mình.

**THANH
NIÊN 1:** Bà ơi. Bà có thích xem múa hát không?

BÀ DỊU: Có chứ.

**THANH
NIÊN 1:** Đoàn thanh niên chúng cháu mới tập được một bài múa hát chào mới, để chúng cháu biểu diễn cho bà xem nhé.

BÀ DỊU: *(Cười vui)* ừ, thế thì còn gì bằng.

(Tốp thanh niên múa hát một bài gì đó về quê hương đất nước tươi đẹp đang đổi mới từng ngày...)

MÀN